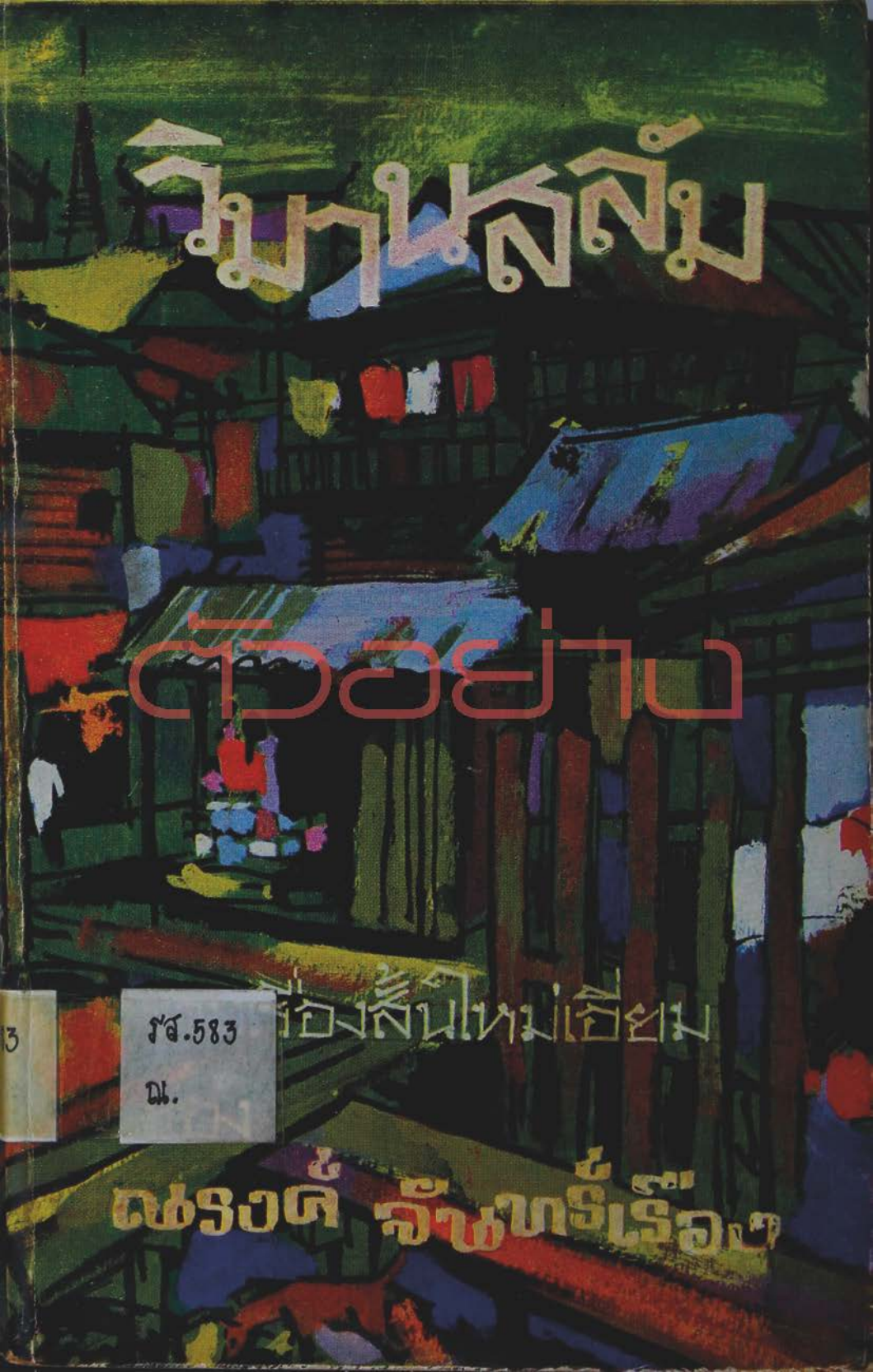

นิมิตต์

ตัวอย่าง

3
รศ.583

ณ.

เรื่องสั้นนิมิตต์เขียน

ณรงดี จันทะเรื้อ

บันไดสู่วิมาน

ในห้องเข้าซ่อมมอไซค์

ข้าพเจ้าถือไอ้คนเส็งเคร็ง

ไม่เอาไหน นอนเถลิดอกถนอยู่บนเตียงจนแดดสายแยงตา
ครั้นลุกโง่งขึ้นมาอีกแทบ จะล้มลงไปเพราะหัว หนักอึ้งเหมือน
มันจะมีอยู่บนลิบ แต่ตัวเบาโหวง ตาแสบลลาย และท้องได้
ร้องอุทธรณ์ว่านอกจากเหล้าผสมแกล้มนิดหน่อย ยังไม่มี
อาหารหนักส่งไปให้มันย่อยเลย — — ตั้งแต่เมื่อคืน

ส่งยาแก้ปวดไปให้มันสองเม็ด ตามด้วยควันทูริ

นุ่มนวลและกาแฟดำเร็วชมจืดอีกหนึ่งถ้วย ตบท้ายด้วยชา
จีนชุ่มคอ อาการระโหยระเหี่ยหายไป ข้าพเจ้าชวนกายเข้าหา
ที่นอน — รอรวันใหม่ให้มันโศภา

คิดหาพล็อตเรื่องมาอย่าได้ เพราะข้าพเจ้าไม่อาจจะทำ
มาหาได้จากอะไรอื่น นอกจากเขียนเรื่องขาย เพราะใจรัก
ชอบในทางนี้ เพราะไม่มีปัญญาไปทำมาหากินในทางอื่น
ข้าพเจ้าเขียนพร้อมกับภาวนาให้มันเป็นอาชีพที่จริงยั่งยืน

อย่าไปนึกฝันเลยว่าข้าพเจ้าเขียนหนังสือเพื่อใครไหน
อื่น นอกจากเพื่อตัวเอง ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนเพื่ออุดมคติ

หรือเพื่ออุดมการณ์บ้างอะไร เพราะอันที่จริงข้าพเจ้าก็ยัง
ไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่าคำโก้ ๆ เหล่านั้นมันมีความหมายว่าอะไร?

คนเราทำงาน และได้ผลประโยชน์ตอบแทนจากงาน
ก็เป็นการเพียงพอแล้ว นักเขียนหรือนักอะไรก็ล้วนแต่ทำงาน
เพื่อเงิน เพื่อสนองความต้องการของตัวเอง ระบายความ
รู้สึกนึกคิดของตัวเอง ได้เงินได้ความสุขที่เป็นของตัวเอง
ก่อน ... ผลงานนั้นแผ่แผ่ไปถึงคนอื่นให้มีความสุขบ้าง นั่นคือ
กำไร ถ้าเป็นที่ถูกอกถูกใจของคนหมู่มากขึ้นมา มันคือ
ความสำเร็จ และหมายถึงเงินทอง

บางคนทำหน้าที่หมิ่นประมาทเมื่อเอ่ยถึงเงิน แต่นอก
จากความสุขที่ได้ทำงานที่ตัวรักแล้ว คนเราจะต้องอะไร
จากงาน - ถ้าไม่ใช่เงิน ?

ให้ตายเถอะ ! บางครั้งข้าพเจ้าอยากจะออกไปอยู่ป่า
เสียจริง ๆ ไม่ใช่เพราะหมิ่นเบียดเมืองหลวงหรือว่าผู้คนที่
กระตือรือร้นกันทำมาหากิน แต่ข้าพเจ้าเบื่อที่จะเจอเจอ
กับบรรดาพ่อพระแม่พระทั้งหลาย ที่ชักชวนกันไปมาอยู่บน
พนดิน

แล้วข้าพเจ้าผู้ทำมาหากินที่บ้านจนสำเร็จ ก็ถอน
ฉบับไปโรงพิมพ์เพื่อจะรับเงินให้มันสมบูรณ์

เพื่อนพ้องมากหน้าพบปะกันทีนั้น ถ้าไม่ว้าวอดจาก
วงรํ่ามีเสียก่อน เราก็ออกไปหาเหล้ากินกัน คุยฟังกันถึง
เรื่องสารพัดชนิด ถกเถียงกันอย่างหน้าดำหน้าแดงด้วยเรื่อง
ไร้สาระที่เราคิดว่ามันยิ่งใหญ่เสียเต็มประดา ถ้อยทีถ้อยยอม
เย็นกันให้เจียนบ้า เหล้าโซดาถูกส่งมาอย่างไม่อัน จาก
ร้านโน้นเข้าร้านนี้ บางทีก็เลยเข้าคัลป์ ฟังเพลงไม่รู้เรื่อง—
แต่ความเมาทำให้เราคิดว่ามันเสนาะหุ ดูฝรั่งผมแดงกอดกับ
ฝรั่งผมทอง หรือจูบกับฝรั่งผมเงิน ไทยกอดกับไทยหรือว่า
ไทยจูบกับนิโกรก็ไม่เห็นแปลก เพราะว่าของมันจูบกันได้
— แล้วเราก็ขนิรรถร้องเพลงมันเทิง

“วันนี้เราอยู่ดูโลกกันให้โสภณ .

พรุ่งนี้เราสิ้นชีวิตไม่รู้วันตาย — — ”

“ผมจะกลับบ้าน” เสถียร จันทิมาธร ผมยุ่งเป็น
กระเซิง นัยน์ตาจ๋ออยู่หลังแว่นตาสีอ่อน — กระตุกมันราตรี
ซนมากอน

“เฮ้ย ไปหาข้าวต้มกินก่อน” ขรรค์ชัย บุนปาน
ยั๊บบึงเอาไว้ทัน — เขายังไม่เมา

ถ้าเงินงวดจนแสดงกับร้านข้าวต้มได้ก็ยกแถวถนนเสื่อ
บ้า เราก็มุ่งหน้าไปยังร้านหน้าวัดบวร ฯ

“ผมจะกลับบ้าน”

เสถียรเสียงแซว มนต์ ศัตยารักษ์ กับ สุจิตต์
วงศ์เทศให้เออเอว

“ไปหาที่ — ที่แต่ก่อนคุณพาผมเข้าโรงแรมไผ่ฟงทุก
คืน” ดูเหมือนณรงค์ จันทร์เรือง หัวถึงขึ้นมา

“เดี๋ยวนี้ผมเลิกเสียแล้ว ขอเริ่มต้นชีวิตใหม่เสียที่
ลาก่อน — — ชีวิตเสเพล”

นั่นเขาคงขอยืมจำนวนใครมาพูด มือหอบหนังสือ
คอดอนโอนเอน ประเสริฐ สว่างเกษม คงจะไม่นึกถึงเมีย
เพราะนัยน์ตาเขายืมมันถึง

สามคนแยกไป เหลืออีกสามคนพากันเตร็ดเตร่ไป
บนถนนกลางคืนอันเรงร้อนเหลือใจ

แม่ดอกเอื้องคนนั้น พร้อมที่จะทำอะไรให้เราได้ทุก
อย่างในโลกนี้ หรือถึงเราจะทำอะไรเองหล่อนก็หาได้ขัดข้อง แต่
ก่อนจะผัดผวนขึ้นวิมานนิมิต เราสามคนถึงได้รู้กันว่า
ต่างก็กระเป๋เงินวอดวาย

“ขึ้นไป พรุ่งนี้ผมเอาเงินมาจ่ายมันเอง”

ณรงค์ จันทร์เรือง หรือประเสริฐ สว่างเกษม ก็ไม่รู้
โพล่งขึ้นมา คนที่เหลืดยกมือห้ามฉบับพลัน

“อย่าเลี้ยง ไปที่สุขสวัสดิ์ ที่นั่นผมเซ็นได้ จะ
ชั่วคราวหรือเหมาทั้งคืนก็ไม่แปลก”

บรรคชัย บุนปาน ไม่เคยเมา—หรือเมาไม่จริง
และสองคนที่เหลือไม่มีใครขัดข้องเลย !

“เราต้องหาประสบการณ์”

พวกเราพากันพูดอย่างนั้น กินเหล้า เล่นไพ่ เทียว
ผู้หญิง ระวังเหินไปบนถนนอันเปลี่ยวเปลี่ยวของกลางคืน ...
ของตัวหนังสือ ของชีวิตที่หนักอึ้งอยู่ในตัวเรา สมองมนุษย์
เราจะคิดค้นอะไรได้หนักหนา นอกจากความฝันเพื่อใจ —
ใครจะต้องการหรือไม่ไม่สำคัญ แต่บางขณะ เราต้องการที่
จะเขียนความจริง

— ความจริงอันขมขื่น ความจริงอันโหดร้าย และ
ความจริงที่ทำให้หลายคนเบือนหน้าหนี เพราะไม่อยากจะ
เชื่อว่ามันเป็นความจริง

ข้าพเจ้าจะพยายาม !

ในห้องเช่าจอมมอซอ ข้าพเจ้ายังนอนเคลงอยู่พลาง
ค้นหาคำตอบที่ไม่มีวันพบของชีวิต กาลเวลาที่ผ่านมาอย่าง

รวดเร็ว และความไร้สาระแก่คนโดยสิ้นเชิงของชีวิตที่มัน
และเราอาศัยกันอยู่... ขับเคี่ยวกันไปจนกว่าจะตาย

แล้วข้าพเจ้าก็พบความจริง อันโหดร้ายที่ ล้อมรอบ
ข้าพเจ้าอยู่ทุกเมื่อเชิ^๕ววัน - -

บ้า สงสัยว่า ดย^๕ แผลแดง ทวงดอก ร้อยละ ยี่สิบ
ของแกอย่างไม่วៃ^๕หน้า - เจ็ดร้อยชายกาแพและเป็^๕น
เจ้ามือแซร์ ตามทวงเงินตั้งแต่เข้า ยันเย็น - ชุนอาหาร
นั่งดูยาไปตองอยู่บนชานเรือนด้วยนัยน์ตาร้อนโชน
- บ้า ฟังร้องด่ากราดไปทั้งสิบทิศก่อนจะออกไปตาม
หาไฟมาเข้าบ่อนของแก - แม่ชอนกดินวางหามชนม
สินแล้วก็ปราดเข้าวงกบดำกบแดงอย่างไม่วៃ^๕รือ - นั้น
คุณครู โสภีเดินบั้งตั้งไม่สบตาใคร เพราะมีลูกตามกัน
มาเป็นพรวน - และยังไม่มียเงินซื้อกับข้าวให้มันกิน -
คุณหลวง ประชาเดิน ถือไม้เท้าถ่างขาเพราะได้เลื้อน
ตามกันเมื่อกับสาวใช้ออกจากบ้าน - แต่นัยน์ตาจับดู
กันกลมฉายของเด็กสาวข้างหน้าที่เพ่งมระดู^๕ และนั้น
พ่อเจิมรูปหล่อกำลังจวกเหล้ากับสมุ^๕หนอกวัด ขณะที่
ลูกदनพราดเกลือกขดน อยู่หน้าห้องแถว เพราะความ
หิว - และนั้น ๗๕

ความจริงเหล่านั้มนั้ลอมข้าพเจ้าอยู่รอบบ้าน กรอก
หุ่ตงเต้เขายนเ่ยน มองสบตาทุกขณะเมือ่ยืนอยู่หน้าตา
หรือว่าไ่ล่หัวออกจากบ้านไป มั้นพลุกพล่าน ลับสนไป
ด้วยชีวิตอันเต็มไปด้ว้ความเคลื่อนไหว เ่ียงดำทอ เ่ียง
ตบตีของผัวเมียที่หาไม่พอกิน — กินเหล้าและเล่นการพนัน
เ่ียงเ่็กร้อง เพราะถูกแม่ทุ่บกลางหลังราวกับพระย้ากลง
เพล....เพราะบังอาจไปขอเงินแม่ในวงไฟเ่ียงสลิงเดียว

ข้าพเจ้าจับเอาผู้คนเหล่านั้เข้ามาทีละคน ให้รูปร่าง
หน้าตา ท่าทางและคำพูดอันแท้จริง ความเป็นอยู่และการ
กระทำของเขาอย่างไม่บ่ดบังหรือบ่ดเบอน ไม่ตอ้งเศกสรรค์
เพราะเขาเหล่านั้มีชีวิตอยู่แล้วอย่างสมบูรณ์ แล้วข้าพเจ้า
ก็ถ่ายทอด้มันเป็นตัวหนังสือขึ้นมา

ความเป็นจริงอาจจะมีมนุษย์ธรรม แต่ท่านอย่าไป
หวังหามนุษย์ธรรมในเรื่องราวเหล่านั้ เพราะหากมันจะมีก็
คงจะน้อยเต็มที หรืออาจจะมีไม่เลย แต่ว่ามันก็เ่็นความ
จริง

ความจริงอันงดงาม นั้เราอาจ จะเห็นกันอยู่ทุกเมือ่
เชือ่วัน แต่ความจริงอันโหดร้ายนั้มันก็จะซ่อนเร้นอยู่เงียบ

เขียนในโลก ๆ หนึ่งซึ่งไม่มีใครอยากจะผ่านเข้าไป และผู้คน
ในโลกนั้นเห็นเป็นเรื่องสามัญ

พ่อแม่ที่รักลูกนั้นเป็นเรื่องธรรมดา การกระทำต่าง ๆ
ที่เสียสละเพื่อลูกนั้นใคร ๆ ก็พบเห็น หากนำมาสรรเสริญ
เยินยอกันจนทำให้เกิดอับจนใจไปว่าพ่อแม่เป็นคนสร้างลูกขึ้นมา
และมีหน้าที่ที่จะต้องเลี้ยงดูมันให้มีความสุขความเจริญเท่าที่
สติปัญญาจะอำนวย

แต่พ่อแม่บางคนที่เขาพบเห็นนั้นก็ถือว่าเป็นหน้าที่
ที่เหมือนกัน ... หน้าที่ที่จะต้องตอบแทนพ่อแม่ เพราะว่าพ่อ
แม่ได้ให้กำเนิดมันขึ้นมา เลี้ยงดูมันมาด้วยความเหน็ดเหนื่อย
ฉะนั้นเมื่อรู้ความแล้วจะต้องแทนพระคุณ

ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่จะได้เงินมาให้พ่อแม่ ... ควรจะ
อดทนแทนคุณด้วยการทนอด—เพื่อให้พ่อแม่ได้อิ่มหนำ พ่อแม่
จะไม่ให้อะไรอีกแล้วนอกจากชีวิตอันยิ่งใหญ่ ชีวิตอันมีค่า
ต่อตัวเอง ... ชีวิตที่ขมขื่นและทรมาน

— และทุกชีวิต ที่หัวเราะ และร้องไห้ อยู่ในหนังสือ
เล่มนี้ยังคงหัวเราะและร้องไห้อยู่กับชีวิตจริง ๆ ของเขา เรื่อง
ราวที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้ เริ่มต้นมานานพอสมควรแล้ว แต่

มันยังไม่จบสิ้นลงง่าย ๆ ยังกระโดดโโดดเต้นอยู่รอบ ๆ กาย
ข้าพเจ้าไม่หยุดหย่อน เป็นชีวิตที่บางท่านอาจจะไม่เคยพบ
เห็นมาก่อน หรือไม่เชื่อว่าจะมีอยู่ในโลกนี้ เกอะ! ถ้าท่าน
ยังสนใจใคร่รู้อีกต่อไป ข้าพเจ้าจะนำมันมาเสนอต่อท่านอีก
แน่นอน

ไม่ใช่เพราะท่านผู้อ่านหरोกหรือ? ข้าพเจ้าจึง
ยังเขียนหนังสืออยู่ได้ - เพื่อตัวเอง!

ณรงค์ จันทรวง

๔๕ ขอยศรับข้อ

เชิงสะพานพิบูลสงคราม

ถนนพระราชาราชบุรีสาย ๑ พระนคร

วิมานสลัม

๑. น้ำตาเจ้าหน้				๑๓
๒. เงินไหล	...			๓๕
๓. ทำในกรุงเทพ ฯ				๕๕
๔. บ้าพร่งร้องไห้				๘๑
๕. ยังไม่สิ้นเสียงเพลง				๑๑๑
๖. สวัสดิ์-คุณครู!				๑๓๑
๗. เชอคอนางฟ้า-ผกาแย้ม				๑๔๕
๘. วิมานสลัม				๑๖๑

จากห้องแถวโย้เย่จนจะพัง บ้าสังวาลย์มาปลูกบ้าน
อยู่เอง จากคนที่เคยเมาแประแล้วร้องท่าชาวบ้านเป็น
อาจันต์ มาเป็นคนที่หันหลังให้มันอย่างเด็ดขาด และจาก
ชีวิตที่ไม่มีอะไรเลย—แม้แต่ความหวัง มาเป็นคนที่ได้รับ
ความนับหน้าถือตาและความเกรงใจพอสมควรในปัจจุบัน

๘ ๖ ๕ นาตาเจ้าหน

“เรื่องเงินทองอย่ามายุ่งกะกู ยุ่งเหมื่อนจะตาย
โหงตายห้า วัน ๆ มีแต่เรื่องกินเรื่องแชร์ ฤย แชร์-ย
แชร์ตะกวดที่ไหนกูไม่รับรกะมึงทงนนแหละ”

“โอ ป้า รอยเดียวเท่านนเอง”

“แดงเดียวก็ไม่มี คนอย่างมึงได้เงินก็เข้าบ่อน
ไม่เป็นอันทำมาหาหยัด โพอเงินหมดก็มาตะหงอด ๆ เอา
กะกู”

“พอเด็กมันตงงานจริง ๆ ป้าจำ นึกว่าช่วย
เซ็ดนาตาฉั่นฉักครั้งเถอะ นึกจะออกไปส่งแชร์วันเขาจะ
เอาไปซื้อข้าวให้ลูกกิน”

“ก็บอกที่ไม่มี ๆ เอะ อีนี กูลงบอกว่าไม่มี
ชีวะ ไป อย่ามาแชร์ กูยิงอารมณ์ไม่ค่อยจะดีอยู่ด้วยนา

จะบอกให้ เดียวถูกด่าเป้งเท่านั้นเอง”

แม่นั้นระทมระทวยออกไปแล้ว บ้าสังวาลย์ยังนั่ง
หน้าถ่มทิ้งอยู่บนยกพื้นใต้ถุน ร้างผอมบางเอนไปข้างหน้า
พลงมือขยับกรรไกรตัดผ้ากำมะหยี่ ทำเป็นรูปดอกไม้นูนนูน
ส่งสะพานหันเพื่อขายเป็นของชำร่วยในวันแต่งงาน หรือใน
งานอื่น ๆ ต่อไป

“อ้อ บ้า อยู่พอดี แหม นึกว่าจะไม่เจอ”

แกเงียดสายตาขึ้นมาพบชายหนุ่มคนนั้นยืนยิ้มแผ่อยู่
ตรงหน้า รวบรวมขมวดขมวดบนเข็มจนจะกินเลือดกินเนื้อหายใจ
ไป ถูกละ เขามาคูเงินหรือผลัดแซว แต่ไม่ว่ากรอกรักพันเขา
ก็ไม่เคยผลัดแกถึงสามวัน

“อ้อ คุณทวย ไม่ไปทำงานหรือวันนี้?”

แกยังสงวนท่าทีอยู่ตามวิสัยเจ้าหนทิด ทง ๆ ที่อยาก
จะพูดต่อว่าโทรทัศน์เหลือไหม? เขามานอนดูกันสักเครื่อง
ปะไร... เพราะว่าเขาเป็นเซดแมนขายของประเภทนี้อยู่—หรือ
ที่ถูก บ้าเพี้ยนตนเป็นลูกหนทิดของแกมานานครั้น

“ทำไงไหวละ บ้า วันนต้องส่งเงินเขาตั้งห้าพัน แล้ว

ไ้เงินก็ดันขาดไปไหนพันห้าก็ไม่รู้ แปลกแท้ ๆ”

“ก็ผู้หญิงเอาไปกินหมดน้ำชี ลงขวดเหล้ามั้ง คุณหาเงินเก่งจริง แต่กตัญญูทงเทยวนี่นา”

คุณทวยเกาหัวเกรก ๆ “นั่นชื่อนะ เงินมันถึงได้ขาดไปได้” แล้วเขาก็หัวเราะหน้าเป็นตามเคย “หาให้สักสองพันห้า รอนจ้ะเชียว”

“อ้าว ไหนว่าขาดพันห้าเท่านั้น”

“โอ โจอจะไม่ให้ผมเหลือติดกระเป๋าไว้ใช้มั้งเชียวเหวอ บ้า สิ้นเดือนเอามาใช้เหง ๆ ทงต้นทงดอก ไม่ต้องวอริ”

บ้าส่งวาลย์ตะแคงหู

“อะไรมันรินะ?”

“เปล่าเหวอ ผมว่าไม่ต้องตกใจนะ อ้าว เร็ว ๆ ชีโอ คนยังรอนอยู่ แหม นั่นท่านกสวดยจริง ยังงี้ได้ไปฝากแฟนชักตัวละเขารักตาย”

“ก็หีบเอาไปชีเล่า เอ้า” แก่เลื้อกตัวนกคู่สีชมพู จู้ก้นบนกิ้งไม้ผูกโบว์เรียบร้อยส่งให้ “แต่อย่าขอบ่อยนัก

นะ ตัวละตั้งห้าสิบ”

“โอโฮ สองตัวก็ตงร้อยซี?”

“ห้าสิบสตางค์จะ แหม หมั่นได้ พ่อคนเงินเล็ก
เพราะยังงงถึงได้ออนไม่ได้หยุด”

“ถึงว่าเถอะ ถ้าไม่ได้มาเป็นน้ำเย็นคอยพรมไว้ผมก็
คงถูกเงินเผาตายไปแล้ว อ้าว ยังไม่หยิบอีกหรือ บ้า”

“เรื่องจริง มาถึงก็จะเร่งเอาๆ กันทั้งนั้น โอ้ย ฉัน
จะไปปืมเงินที่ไหนมาให้กันหวาดไหวนะ”

“เหอะน่า สองพันถ้วนๆ สั้นเดือนกลายเป็นสอง
พันสี่ถ้วนๆ ไม่ขาดไม่เกินเพราะว่าร้อยละยี่สิบ อีกหน่อยจะ
หามาทั้งไว้ให้ข้าชกหาหมั้นแล้วข้าจะไปออกเท่าไรก็ตามใจ
ผมเอาร้อยละสิบเท่านั้น จะได้นอนกินดอกเดือนละห้าพันให้
มันสบาย งานการเลิกทำเสียที”

บ๊าสั่งวาลย์ละจากงานแล้วเดินเข้ามาใกล้ พุดพอ
ได้ยินกันสองคน

“อ้าว จริงๆ นะ คุณทวยไปเอามาซี ฉันจะได้ค่า
หมากค่าพลูมั้ง ร้อยละสิบนะคุณได้แน่ๆ”

ชายหนุ่มหัวเราะฟันขาว

“ก็คิดไว้เหมือนกันแหละ แต่ว่าวันนี้ยังขาดสองพัน
ถ้วน ๆ บ้าจ๋า อย่าชักช้าจวงว่องไว เข้าห้องไซกะหีบเงิน
มาให้เสียโดยดี”

“นี่บังเอิญเงินเขาเอามาใช้นะนี่ ว่าจะเอาไปคืนเจ้า
ของเขาพอดี ... สิ้นเดือนแน่นอน !”

“บัดนี้ บอกว่าแน่ก็แน่ซิว่า ผมเคยเหลวไหลเมื่อ
ไหนเล่า”

เขาว่าแล้ว พลิกดูตัว นกที่ท่าด้วย กำมะหยี่ด้วยความ
สนใจ ขณะที่บ้าส่งวาลย์เดินเข้าห้อง มีเสียงกุก ๆ กัก ๆ
ครู่หนึ่งก็ถือใบแดง ๆ ออกมาสองใบ

“ให้มันไต่ยังงั้นว่า เย็นนี้จะเอาอะไร เหล้าหรือ
ว่าเบียร์”

“ซนเด็กแล้วยะ เหล้ายานะ เออ หัวเบียร์เย็น ๆ
มากินชักชวดก็คิดเหมือนกัน”

“โอเค เออ เมื่อกี้แม่ชูปมาเธาร้อยเดียวทำไมไม่ให้
เขาไป ใจดำแท้ ๆ คนเขาจะช้อข้าวให้ลูกกิน”

“โอ๊ย คุณทวย” แกร่งออกมาจนเขาตกใจ “ฉัน
 รูกำพดมันดทงนน อีพวกนั้นนะ เวลาจะมาเอาอีกอยู่ เดือด
 รอนนนเดือดรอนนน ล้วนแต่เลือดตาจะกระเด็นออกมาเปื้อน
 ฉันทั้งนั้น พอได้ไปมันก็เอาไปเล่นไฟ ซ้อเหล้าให้ผัวแตก
 หมด บางทีลูกเต้าไม่มีจะกินข้างหัวมัน ใครต่อใครมันเที่ยว
 ไปเป็นหนี้เขาไว้ทงตรอกจนหนท่วมหัว แต่ยั้งนยังเที่ยว
 ตอหลอดตอแหลเป็นงานอดิเรก บางที่ยังเอาอีแก่ไปนินทาเสีย
 อีก .. แล้วยั้งใครจะไปช่วยมันได้ลงคอ”

“แล้วเวลาใช้คนเป็นยังงี้?”

“อ้อ ก็ต้องตามด่ากันถึงหัวกะโหลกนะ มันทนไม่ไหว
 ก็ต้องหามาให้ โฉที่สูญญไปก็ตั้งเยอะ แต่ว่านี้พูดกันแต่เรา
 นะ” แกลดเสียงลงกระซิบกระซาบ “ไม่มีทางขาดทุนหรอก
 เพราะว่าเราได้ดอกมันจนคุ้มเสียแล้ว นี่ ที่ต้องเรียกดอกแพง
 ก็เพราะยั้งเอง กันโกง”

“อ้าว ถ้างั้นผมไม่เคยโกงซักที ดอกดวงก็ลดเหลือ
 เหลือสิบห้าหรือสิบบาทละสิ”

“หนอย” บ้างว่าลยหัวเราะ ยกมือชนทำท่าจะ

ทุบลิ้นๆ คุณทวยหั่วเราะก่าก รีบหมุนตัวกลับออกก้าวยาวๆ
ไปบนสะพานไม้ที่ทอดข้ามตม่น้ำครำมุ่นหน้าไปปากตรอกอย่าง
รวดเร็ว

ลูกชายวัยรุ่นของแกเผลอหัวออกมา

“ทำไมแม่ถึงให้เงินเขามาก ๆ ยังงั้นละ ที่คนอื่นจะ
ไม่ค่อยจะกระเด็นเลย”

“เอ็งอย่าเสือก เอาไปเท่าไรเขาก็ไม่เคยบิตพลัว
กะข้า แล้วเอ็งดูท่าทางหรือฟังเขาพูดดูซิ เขาไม่ได้เดือด
ร้อนเท่าไรเลย เรื่องมันทำนองว่าเขาสนิทกะเราเขาก็มา
เอากะเรา หรือไม่เขาอาจจะเอาที่คนอื่นก็ได้ เพราะว่า
เครดิตเขามี เอ็งอย่าโง่งนเลย ไฉฉง คนเขามีเครดิตเอา
เงินไคร่ง่ายๆ นะเขาไม่พิโอดพิโอยอันวอนเหมือนคนอื่น ๆ
หรอกวะ เอ้า อย่าฟังเฉยๆ ซิ ลงบัญชีเถอะไว้ย กะเดี่ยว
กูจะลืม”

หากจะมีใครทำมาหาได้-ด้วยเงิน เงินกับเงิน
ผสมพันธุกันให้มันตกถูกดงามเหมือนต้นข้าวในฤดูฝน โดย

อาศัยปากคอจัดจ้าน และไหวพริบที่ล่องรู้ถึงได้ให้เหยียดมของ
มนุษย์มากหน้า — เป็นอุปกรณ์ช่วยให้บ้า สัจวาลย์ยืนอยู่แถว
หน้าของผู้คนในตรอกนั้น และยืนยงคงกะพัน

ในวัย ๕๐ เศษ บ้าสัจวาลย์ผอมสูงเหมือนจะปลิว
ไปตามลม แก้มตอบและริมฝีปากยุบเหมือนจะจมหายเข้าไป
ในปาก เพราะฟันที่กลายเป็นพิษ ถูกคีมหมอถอนออกไป
จนสิ้น ผมฟูหยอยดัดสั้นแค่ออ เสือทุกตัวมีกระเป๋ใหญ่
สองใบติดเข็มกลัดมิดชิด—เอาไว้ใส่เงิน นัยน์ตาคมกริบบ่ง
บอกว่าเคยเชือดเนื้อนกบรตชาติของชีวิตมาแล้วอย่างโชกโชน

จากห้องแถวโย้เย้อจนจะพัง บ้าสัจวาลย์มาปลูก
บ้านอยู่เอง จากคนที่เมาแประแล่วรอนดาชาวบ้านเป็นอา-
จินต์ มาเป็นคนที่หันหลังให้มันได้อย่างเด็ดขาด และจาก
ชีวิตที่ไม่มีอะไรเลย—แม้แต่ความหวัง มาเป็นคนที่ได้รับ
ความนับหน้าถือตาและความเกรงใจพอสมควรในปัจจุบัน

“เงินมันเป็นของมีค่าโว้ย” แก้มักจะพูดอยู่เสมอ

“กูตั้งตัวได้ก็เพราะเงิน ถ้าขึ้นเอาแต่กินเอาแต่เล่นกันโครมๆ
กิมหวังเป็นหนเขาทั้งเมือง แล้วไอ้คนที่ไม่มีเงินเลยกูก็ยัง

มองไม่เห็นว่ามันจะดีไปกว่าหาได้ยังไง”

ปลูกบ้านเสร็จก็ยังมีหน่อดินเขาอยู่บ้าง บ้างส่งวาลย์
หาทางออกได้อย่างแยบคาย นั่นคือแกตั้งเข็มนาฬิกาขึ้นมา
มีอัตรา ๒๕ บาท ทั้งหมด ๕๐ มีด ได้เงินมาใช้หนี้
เขาไป ๑๒๕๐ บาท ตัวเองเล่นเอาไว้อีก ๔ มีด พอดอกถูก
ลงก็เปื้อนเอามาหมุนบ้างใช้หนี้เขาไปบ้าง อาชีพหลักที่ทำมา
หาได้ก็คือทำของชำร่วยส่งสะพานหัน มีลูกสะใภ้กับลูกชาย
คนเล็กเป็นลูกมีด ในที่สุดหน่อดินก็หมดไป แล้วบ้างวาลย์
ก็เริ่มตั้งเข็มนาฬิกาขึ้นมา

คราวนี้เล่นกันเหยียบหมื่น พอดอกถูกก็เปื้อนออกมา
ให้เขากู้ร้อยละยี่สิบถ้วน ๆ เงินทองที่เคยหาหากหาเย็นนัก
หนาก็เริ่มเดินแถวกันเข้ามาสู่กระเป๋าของแก ทำให้คนมีเงิน
ในตรอกนั้นมองตาเป็นมัน อยากจะให้เงินทองที่นอนอยู่
เฉย ๆ ของตัวเกิดประโยชน์งอกงามขึ้นมาบ้างเหมือนกัน

แต่คนพวกนั้นไม่มีปัญญาจะตามเก็บตามทวง เพราะ
การทวงหนี้ไม่ว่าดอกหรือต้นนั้นไม่ใช่งานง่าย ๆ ลูกหน่อบาง
คนก็เขียนชื่อเข็มนาฬิกาไว้ ๆ ทั้งบิดพลว ผัดผอน หรือ

ไม่กี่โก่งเหวดอ ๆ บอกว่ายังไม่มี... ถ้ามีจะให้ เจ้าหนบางคน
ก็ต้องตั้งใจทำเป็นหนี้บุญเพื่อนตัวเอง

บ๊าสังวาลย์เปิดทางให้มันสะดวกออกไป

“คุณนายเก็บไว้ทำไมกันคะเงินพันเงินหมื่นนะ ผาก
ธนาคารก็ดอกเบี้ยถูกยิ่งกะกาก... สู้เอามาให้กูแถมไม่ได้
ร้อยละ ๑๕ บ้าง ๒๐ บ้าง มีเงินสักสองหมื่นเท่านั้นก็นั่งรับ
ดอกกันสบายไปเลย”

“โอ๊ย ฉันเซ็ดแล้วจะ แม่สังวาลย์ โอ้เรื่องที่คนกู
ไปแล้วจะเอามาส่งดี ๆ นะมันยากเย็นเหลือเกิน ต้องตาม
ถามตามทวงกันจนเมื่อยปาก บางทีต้องส่งดอกร้อยละหนึ่งมันก็
ให้มา ๒๐ บอกว่ายังไม่มี หรือไม่กี่บุญไปทั้งต้นทั้งดอกก็
ไม่น้อย ฉันเลิกแล้ว มันเจ็บใจเปล่า ๆ”

“คำ คนอย่างคุณนายจะมีปัญญาไปทวงไปถามอะไร
กะมัน” บ๊าสังวาลย์เอออวยด้วย “ต้องอย่างฉะฉาน ถามคำ
สองคำถ้าโยกโยกก็ตามมันเลย ปะเหมาะก็ตบมันเข้าไป อ้อ
เงินเรานี้คะ เราต้องเอา คนเรานะถ้าทำเฉย ๆ หรือว่าพูด
น้อยมันก็ได้ใจ ต้องไปยืนด่ามันให้ถึงแก่นนั่นแหละมันถึง
จะคาย...”

หนังสือสำคัญ

ไก่อ่ามอย่าง	นายจำคาญ
แกมเก็จ	อยุธยา เพลิงธรรม
มนุษย์สแบบ	อาจินต์ บัญจพรรค
ขอบกรง	ราช วังรอง
กรายกรง	ไนต์ นราร
รงศ์ วงษ์สุวรรณ	ขอเสนอ

นิราศกิบ เสเพลบอชาวไร่ ผู้มีเกในหัวใจ

เพชรรุธร	ปรณ บันเกลียว
การันต์ที่ 3	"ด้วย"
คอกหญ้า	จินตนา บันเกลียว
โรงจำนำที่รัก	"กระจากผ้า" กับพวก
วิมานสลัม	ณรงค์ จันทรเรือง
เสียงบันนคื 4	มนัส สัตยารักษ์
คนเขียนหนังสือ	เสถียร จันทิมาธร
อนันท์กำบน	ภิญโญ แผลมพำผ่า
ลำนํ้าภูกระดัง	อังคาร กัลยาณพงศ์

สัจจิตต์	วงศ์เทศ	และ	บรรคชัย	บนปาน
ขอแนะนำ	วารสารโบราณคดี			เป็นพิเศษ

และท่านควรคอย
 ธิ ป ป บั ค ไ จ ไ ล
 ฐ ง ป ร ะ ส า น ส า ย